

Justyna Dereszyńska Adam Ryszard Prokop

poniedziałek

w porannej kawie widzę nowy dzień
gazeta papieros i reszta porannej toalety
gorzkawy posmak rezygnacji
zagryzany powoli bułką z nutellą

widzę dno w kubku więc już pora
uścisnąć klamkę na pożegnanie
drzwi zamknąć bardzo cicho
zamek przekręcić z namaszczeniem

na wycieracze noc uśpiona potykam się
moneta niezgrabnie opuszcza mą kieszeń
po schodach za pieniądzem gnam
sąsiadce rzucam zdawkowe pozdrowienie

bohatersko wkraczam w nowy dzień
choć pod powieką łąza patrzy mi bezsenssem

leśna opowiadka

droga wiodła przez las niepewności

drzewa pochylały się w ukłonach
niczym aleja książąt bezwolnych

przez świętą rosę na liściach porannych
kroczył ociężałe cesarz w purpurze

szlachtą się stała paproć przy rowie
chłopstwem zasłana igliwiem ziemia

nad omszałymi srebrnie korzeniami
na rozstaju dróg nie było drogowskazu

lecz majaczyła sennie polana
wspomnienie korony tronu i berła

przysiadł zboląły wygnaniec
droga mu domem wędrówka celem

znów las bezkresny zamknął się nad głową

słoneczniki

słoneczniki rosły sobie przydrożne
tuż obok ktoś jadł śniadanie na trawie
koc był jeden - odpadków sterta
słoneczniki spoglądały złociście

z politowaniem
w słońcu radośnie dojrzywały

nagle rozległ się krzyk
zielone łodygi zadrżały niepewnie
kwiaty z nadzieją zwróciły twarz ku słońcu

to ono krzyczało cieniem
prze-raziło je na krótką chwilę
skłoniły głowy słoneczne
to tylko skromny cień sztalugi

przywiązanie długie jak życie
lecz wiotkie jak włosie pędzla
zagryzane czarnymi nasionami

odbicie

sekunda w lustrze zatrzymała się
na chwile zapomnienia
by odbicie raz pierwszy
nie umknęło spłoszone
jakby sekunda wiecznością była
rozdygotaną...
na zawsze
w ciszy
i w lustrze
bezkresnym drżącym
jak mgła
przesmutna
w refleksie światła
samotnym

moratorium

śmierć zapukała z pewną nieśmiałością
może na grzybka
może na koks
niepewna swego
czeka na decyzję
bo jeszcze nóż
a nuż pistolet...
sznur i trucizna - wybór trudny

drzwi otworzył tęgi jegomość
nalane oblicze
lecz drogi garnitur
brylant na palcu
głowa bez włosów

śmierć westchnęła
wyraźnie znużona
kolejny prozaiczny zawal
na życzenie
cienia liryzmu
ślądu dramatyzmu

gdzież się rozpięchły pasje i żądze
kiedyż nadzieje przeszły w nadciśnienie
rozgorączkowaną śmierć
odwróciła się na pięcie
lecz górę jak zwykle wzięło poczucie
obowiązku

w pofałdowanym gardle zacharczało
ugięły się kolana pod wielką bezwładnością
oczy przekręciły się z błagalnym jękiem
śmierć odsunęła się przezornie...

z niesmakiem odeszła
wróci kiedy indziej
we właściwym momencie - z pewnością
kiedy nie będzie tęsknić do Byrona
gdy znów przywyknie do bylejakości

a teraz poszuka

zdrady
noża
lub afektu

bo nawet śmierć musi czuć że żyje

okrucy

anioł
pojawił się w lustrze
przestraszył światło odbicia
wypełnił ramy błękitem pierza
diadem pieścił światło reflekssem
roztrzepotało się szklicie szkło

anioł
w zadumie czekał na pasztet
oczekiwanie trąciło bezsenssem
takim z masłem nieco zjęczałym
i musztardą
kanapki w niebie nie były delikatesem

aniołowi
cała reszta też wcale nie wyglądała różowo...
bo niebieska jest niebiańska optyka
i nie ma żadnych dziur w idealnym błękiecie
tylko w serze o ile dane mu zbawienie
ale nawet te są zupełnie nieskazitelne
a pleśń ma zapach doskonały

anioł
okropnie tęsknił za ułomnością
próbował sobie złamać skrzydło
lecz ono także było absolutne
czy był w niebie jakiś chirurg
jeśli nawet na pewno nie na etacie
bo idealny etat nie istnieje
nawet w niebie

Magellan

statek tonie w odmętach pościeli
kapitan nalewa kolejną whisky
kołyszże się świat kołyszże

w spienionych falach namiętności
zakołysało się wezgiłowie
wstyd nieopatrznie trafił za burte

warunki zmieniły się w tropikalne
rozpętała się nawałnica
a zamęt w głowie zamęt

kapitan pewną ręką trzymał kurs
daleko bezpieczne przyładki
utartych tras już tylko wspomnienie

na horyzoncie bogów gniew
statek powoli opada na dno pościeli
kołyszże się świat kołyszże

